

Hoe cort was haren ⁹⁾ tijt in ¹¹⁾ droevich tranen dal.
Hoe groot is hare ⁹⁾ vreucht die eeuwich dueren sal.
Hoe loven zy den Heer haer ⁹⁾ gonstigen weldader! ¹²⁾

Sy gingen haestelijck ¹³⁾ int leven ¹⁴⁾ door den doot,
Gerucket onverwacht wt ¹⁵⁾ hares moeders schoot,
Gedragen inden schoot van haren liefsten Vader. ¹⁶⁾

SALIGE DOOT DER KINDEREN.

Gesegent is de doot der kinderkens genettet ¹⁾
In Christi ²⁾ bloet en Geest vant aengeboren quaet,
Sy sterven onbelast ³⁾ van wrevelige ⁴⁾ daet,
Des werelts ydelheyt ⁵⁾ en heeftse niet besmettet.

Haer lichaem in de rust wel vroege wert gesettet,
De siel van daerse ⁶⁾ quam terstont weer henen-gaet,
Sy sien van Godes Soon het minnelijck ⁷⁾ gelaet,
Ontbonden van dat ⁸⁾ hier de salicheyt belettet.

Geluckiger dan wy, die ⁹⁾ t'crancke ¹⁰⁾ vleysch en bloet
In sonden ongetelt ¹¹⁾ doet snevelen ¹²⁾ den voet
So lange wy, eylaes! in dese hutte ¹³⁾ wonen.

O cleyne schaer, in eer den engelen gelijk
Wel haeste ¹⁴⁾ wordy ¹⁵⁾ groot int soete ¹⁶⁾ hemel-rijck;
Want kinders hebben daer het recht van outste sonen.

Wij willen nu ook nog denken aan die zielsbedroefde ouders. Zij (en dat is wel het allermoeilijkst) hebben toch ook, in hun nameloos verdriet, moeten leeren, vast te houden, zich vast te grijpen, wilden

⁹⁾ hun; ¹¹⁾ het lidwoord *t'* is hier waarschijnlijk uitgevallen; ¹²⁾ genadigen weldoener; ¹³⁾ dadelijk; ¹⁴⁾ d. w. z. in 't eeuwige leven; ¹⁵⁾ uit; ¹⁶⁾ God.

¹⁾ gewasschen; zie Openb. 1 vs. 5; ²⁾ van Christus; ³⁾ niet gedrukt door; ⁴⁾ zondige; ⁵⁾ zondige wuftheid (de text heeft abusievelijk: *werekt*); ⁶⁾ van waar ze (nl. van God); ⁷⁾ lieflijk; beminnelijk; ⁸⁾ hetgeen; ⁹⁾ wie; ¹⁰⁾ zwakke; ¹¹⁾ talloos vele; ¹²⁾ struikelen; ¹³⁾ Dat is: dit lichaam (vgl. 2 Cor. 5 vs. 1; 2 Petr. 1 vs. 13 en 14); ¹⁴⁾ weldra; ¹⁵⁾ wordt gij; ¹⁶⁾ heerlijke.

Te vinden in: Jacobus Revius, Geestelijke Poëzie. Met inleiding en aantekeningen van Chr. Stapelkamp. Uitg. van „De Waelburgh” te Blaricum. Pag. 52/3.

ze niet ineenstorten, aan de leiding van hun God, in dit schrikkelijk gebeuren. Zij moesten ook leren zien op dat woord, waarop ik reeds wees, van den klaagprofeet, d.w.z., zij ook, zij mogen tenslotte niet weigeren getroost te wezen. Zij mochten dan toch allereerst ook zien op de heerlijkheid, die hun kinderen deelachtig geworden waren. Ik herinner hier aan het slotvers van Vondels rei, waarin hij het de weenende moeders toeroept:

Bedruckte Rachel, schort dit waeren:
Uw kinders sterven martelaeren,
En eerstelingen van het zaed,
Dat uit uw bloed begint te groeien,
En heerlijk tot Gods eer zal bloeien,
En door geen wreedheid en vergaet.

Zóó is het dan toch ook. Altijd weer, als er menschen lijden en sterven voor Gods zaak, en de klacht, om dat lijden en sterven, vernieuwd wordt, mag hierheen verwezen worden.

Wij willen, ten opzichte van deze ouders, zwijgen over een argument, dat men in soortgelijke omstandigheden vaak te berde brengt, dat ze nl. voor zeer veel leed, angsten, moeiten, zorgen zijn gespaard. Want, welk ouder zou niet graag duizend, duizend zorgen dragen, als hij zijn dierbaar kind maar mocht behouden? Maar, wèl staat het, ten opzichte van die ouders, zóó, dat ze verwaardigd zijn mee te lijden en te mogen offeren voor het levensbehoud van den Zaligmaker. En, wie God zooveel heeft afgevraagd (ook die meening is door menigeen geopperd), zou Hij die ook niet zeer begenadigen? Er is onder meer dit van gezegd: „En zeker heeft God hen niet ongetroost gelaten, die om den wil van Zijn heilig Kind Jezus scheiden moesten van hun bloed.” Zou dan ook uit dit aangrijpend verlies voor deze ouders (God vergist zich immers nooit) niet een eeuwige winst geboren zijn?

En, wat ons-zelf betreft, wij, die nu achter dit alles staan en danken kunnen voor de redding van het Kind Jezus: O, het moet ons toch tot nog iets anders drijven dan tot danken alleen. Wij

liggen toch, eer we 't weten misschien, naar het wezen van de zaak, midden in het verdriet der ouders van Bethlehem. In ieder geval staan wij bloot aan het gevaar met name onze kinderen lief te hebben boven God, zelfs zóó, dat wij ze, na hun dood, d. i. nadat God ze van ons nam, nog niet aan God kunnen overgeven. En dit geldt, wijder gezien, allen, die zich ergens zóó aan hechten, dat wij het maar niet aan God kunnen afstaan. En, als de groote Meester het ons dan ontnemt, weigeren wij getroost te wezen.

„Wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen.” Wij moeten het alles leeren overgeven aan God, ook onze kinderen. Dan kan er van een ongetroost willen zijn, geen sprake wezen, want dan leert ge ze zelfs begraven, want dan begraaft ge ze tenslotte in den wil van God. O, daartoe is heel veel noodig. Zoolang wij meten naar den maatstaf van aardsch, vleeschelijk, tijdelijk geluk, zullen wij, altijd weer, bij 't naderen van de smart, weigeren getroost te wezen. Maar, nu is God zoo goed over ons: door de smarten van het bestaan dwingt Hij ons tot Hem uit te gaan. O, er kan geweldig leed komen, zie maar op de ouders der vermoorde kinderen van Bethlehem. Maar, zie dan ook op Hem, om Wiens wil dit alles geschiedde, op den Christus, en wat Hij leed voor ons, denk, in 't bijzonder in uw vader- of moeder-smart, aan de liefde des Vaders, die Zijn eenig Kind, tot zulk een schrikkelijken nood en dood, in Zijn onschuldigheid, ons tot zaligheid overgaf.

Zwijg dan, het ga zoo 't wil, toch Gode stil.

Zalig, wie voor Christus lijden mag, al is het ook in de berooving van wat ons 't liefste was wellicht.

Houd vast, hoe donker 't worden mag (zie maar op het lot van het Kind Jezus, den Man van smarten met de doornenkroon, den Triumfantelijke tot in eeuwigheid) aan de leiding Gods, een leiding, die altijd voert tot heerlijkheid.